

MOTHEW QUICK TOC 918 THE SILVER LININGS PLAYBOOK

NHÀ XUẤT BẢN TRỂ

MÔT

Khẩu súng lục P-38 của phát xít Đức từ thời Chiến tranh thế giới thứ hai trông thật kỳ cục gần cái tô ngũ cốc trên bàn. Một sự giao thoa đồ dùng công nghệ nhìn hết sức trật chìa. Nhưng nếu nhìn kỹ vào báng súng thì có thể thấy một cái dấu thập ngoặc nhỏ xíu và con đại bàng đậu trên đỉnh, trông thật vãi.

Tôi lấy iPhone chụp một phát cho cái "cặp đôi hoàn hảo" đó, để lưu lại vật chứng kiêm tác phẩm nghệ thuật hiện đại.

Đến khi ngó vào màn hình điện thoại, tôi bò lăn ra mà cười, bởi cái "cục" tác phẩm nghệ thuật ấy nhìn góm không thể tả.

Chứ gì nữa, cái tô ngũ cốc và một khẩu P-38 cứ như cái thìa nằm chình ình bên cạnh – một vụ "dàn cảnh" như thế lên khuôn hình trông có vẻ như nghệ thuật sắp đặt hiện đại đấy chứ?

Nhảm vãi.

Mà cũng nhí nhố ra phết.

Hồi đi tham quan mấy bảo tàng nghệ thuật, tôi thấy lắm thứ còn kinh hơn, chẳng hạn như trên tấm toan trắng toát chỉ có mỗi một vạch đỏ bé tí quẹt qua.

Có lần tôi đã đốp thẳng vào mặt Herr Silverman về cái bức tranh đó rằng vẽ vời kiểu thế thì tôi cũng làm được. Thế rồi bằng giọng điệu siêu tự tin, thầy vặc lại tôi thế này: "Nhưng mà em có làm đâu."

Phải thừa nhận là cái câu phản pháo đó hơi bị đúng. Biết vậy tôi ngậm quách miệng lại cho rồi.

Đây, giờ thì tôi đang sáng tạo nghệ thuật hiện đại trước khi ngủm đây.

Biết đâu sau này họ lại chả đặt cái iPhone này vào trong Viện bảo tàng nghệ thuật Philadelphia với bức hình khẩu súng phát xít và tô ngũ cốc vẫn còn trên đó ấy chứ.

Họ có thể đặt cho nó một cái tên thật kêu như *Bữa điểm tâm của sát thủ choai choai* hay mấy cái tên vớ vẫn và gây sốc kiểu kiểu như vậy.

Tôi cá là giới nghệ thuật và thông tấn sẽ khoái lắm đây.

Ho sẽ khiến cho tác phẩm nghê thuật hiện đai của tôi đùng một cái mà nổi như cồn.

Nhất là sau khi tôi trừ khử xong thẳng ôn con Asher Beal và tự khai tử tôi luôn.

Giá trị các tác phẩm nghệ thuật lúc nào mà chả tăng vọt khi người ta phát hiện ra người nghệ sĩ đã làm vài việc dở hơi nào đó, chẳng hạn như ông họa sĩ Van Gogh cắt cụt cả tai mình, tác gia Poe thì cưới ngay cô em họ vị thành niên, ca sĩ Manson thì sai thuộc hạ đi ám sát người nổi tiếng, không thì cũng kiểu như ông nhà báo Dr. Thompson đòi người ta phải bỏ tro cốt của mình sau khi tự sát vào trong nòng pháo mà bắn, hoặc đòi mẹ mặc áo váy con gái như nhà văn Hemingway, hay diện nguyên cả bộ đồ làm bằng thịt sống như cô ca sĩ quái chiêu Lady Gaga, nói chung là lắm thứ khó nói xảy ra với một nghệ sĩ tới nỗi mà người này phải giết cả bạn cùng lớp rồi tương luôn một phát súng vào đầu mình như kiểu hôm nay tôi sẽ làm đây.

Vụ việc ám sát lẫn tự sát của tôi sẽ khiến cho tác phẩm *Bữa điểm tâm của sát thủ choại choại* trở thành một kiệt tác vô giá bởi vì ai mà chả thích mấy kiểu nghệ sĩ điên điên lập dị. Anh mà cứ chán chán, xinh xinh, bình bình – giống tôi từng thế - thì anh rót lớp nghệ thuật là cái chắc và suốt đời chỉ là một nghệ sĩ xoàng xĩnh mà thôi.

Vô nghĩa lý với đám đông. Bị lãng quên.

Tất cả mọi người đều biết thế.

Tất cả mọi người.

Thế nên điều cốt yếu là phải làm cái gì đó mà khiến ta thật khác thường trong mắt những kẻ bình thường.

Một điều gì đó phải thật ấn tượng mới được.

HAI

Tôi gói mấy món quả sinh nhật bằng giấy gói màu hồng tìm thấy trong nhà kho.

Định không gói quả, nhưng rồi tôi lại thấy là mình nên làm cho ngày này trở nên đặc biệt và hào hứng một chút.

Tôi đây chả sợ người ta bảo mình là thẳng đồng bóng, nên có dùng mấy tấm giấy gói hồng này cũng chả sao, dù tôi cũng muốn xài một màu khác. Màu đen có vẻ hợp hơn với tình cảnh sắp xảy ra.

Việc gói quà này làm cho tôi háo hức y như một đứa con nít đón buổi sáng Giáng sinh.

Thấy hay ho gì đâu.

Tôi đảm bảo là chốt an toàn đã bật, rồi tôi bỏ khẩu P-38 đã lên đạn vào một cái hộp xì gà đã cũ làm bằng gỗ tuyết tùng mà tôi giữ làm kỷ vật của ba tôi, tại ngày xưa ông cũng thích hút xì gà Cuba lậu lắm. Tôi nhét một mớ tất cũ vào cái hộp đó để cho "súng ống" khỏi chạy lộc cộc bên trong mà cướp cò khiến viên đạn bay trúng bàn tọa thì nguy. Cuối cùng tôi gói cái hộp đó trong giấy hồng nữa để khỏi ai nghi ngờ tôi mang súng đến trường.

Mà giả sử có người lục soát cặp thì tôi vẫn cãi được đó là món quả mình tặng bạn.

Cái giấy bao màu hồng này sẽ ngụy trang cho nó, che đậy sự nguy hiểm, và phải là thằng nào đó dở hơi lắm thì mới dám kêu tôi mở hộp quà ra.

Ở trường chưa từng có ai lục cặp tôi cả. Có lẽ khẩu P-38 đó sẽ là món quà tặng cho tôi khi tôi mở hộp và nã đạn vào thằng Asher Beal.

Đó có lẽ là món quả duy nhất tôi nhận được ngày hôm nay.

Ngoài khẩu P-38 ra, tôi còn bốn món quà nữa cho bốn người bạn, mỗi người một món.

Tôi muốn đàng hoàng chào tam biệt bon ho.

Tôi muốn đưa cho bạn tôi cái gì đó để họ còn nhớ tới tôi, để cho những người đó biết được là tôi có quan tâm tới bạn bè và xin lỗi không thể làm gì hơn được – rằng tôi không ở bên họ được – và những gì sắp xảy ra hôm nay không phải do lỗi của họ.

Tôi không muốn họ dần vặt hay phải khổ sở về sau vì những gì tôi sắp làm.

Giáo viên dạy lớp Lịch sử nạn diệt chủng, Herr Silverman, không bao giờ xắn ống tay áo lên như các thầy giáo khác trong trường. Mấy thầy đó sáng nào cũng bận áo ủi phẳng lì và tay áo thì xắn lên tận khuỷu đến lớp. Herr Silverman cũng không mặc áo thun đồng phục vào thứ Sáu. Kể cả vào những tháng trời nắng ấm hơn thì thầy vẫn mặc áo dài tay, và bấy lâu nay tôi cứ tò mò mãi.

Lúc nào tôi cũng nghĩ về nó.

Chắc đấy là bí ẩn lớn nhất cuộc đời tôi.

Có thể là tay thầy nhiều lông, tôi vẫn thường nghĩ thế. Hay là hình xăm hồi ở trong tù. Đó là một cái bớt hay vết sẹo bỏng a xít trong giờ thực nghiệm khoa học ở trường cấp ba? Có thể thầy một thời nghiện ngập nên cổ tay chi chít vết kim tiêm hoặc bị căn bệnh rối loạn tuần hoàn máu khiến người ngợm lúc nào cũng ớn lạnh.

Nhưng mà tôi ngờ là sự thật còn kinh khủng hơn thế - chẳng hạn như thầy ấy từng tự sát và thế là ở tay đầy sẹo do lưỡi lam rạch.

Dám lắm.

Tôi thì thấy khó mà tin được là Herr Silverman từng tự sát bởi vì bây giờ nhìn thầy bảnh bao lắm, thực sự là người lớn đáng ngưỡng mộ nhất mà tôi biết.

Đôi khi tôi thực sự hy vọng là thầy ấy ngày trước quả có lúc từng cảm thấy trống rỗng, vô vọng, bất lực tới nỗi cứa cổ tay tới tận xương. Bởi nếu mà thầy đã có lúc cảm thấy tồi tệ nhưng mà vẫn vượt qua được để rồi trở thành một người trưởng thành đường hoàng như ngày nay, thì biết đâu tôi vẫn còn có hy vọng?

Bất kỳ lúc nào có chút thời gian rảnh rang là tôi lại tự hỏi liệu Herr Silverman đang giấu giếm điều gì và trong tâm trí, tôi cố gắng khám phá điều bí ẩn đó, tưởng tượng đủ kiểu kịch bản liên quan đến tự sát, vẽ vời ra quá khứ của ông thầy ấy.

Có những ngày tôi để cho cha me ông ấy dùng mắc áo đánh đập rồi bỏ đói ông ấy, rằng nó không nhe nhàng hay giống với cảnh tượng bước vào bồn tắm nước nóng, rạch tay rồi chết êm ái mà trên truyền hình hay chiếu đâu. Máu có thể đông lại khiến bạn đau đớn không thể tả mà vẫn ngắc ngoải sống. Nhưng rồi tôi tìm thấy những bài viết về rạch cổ tay "đúng cách", để chắc ăn là chết, và đọc mấy bài đó khiến tôi nản ghê gớm, bởi vì lại còn có người đi đăng những thứ vớ vấn như vậy, và kể cả là tôi muốn biết sự thật đi chăng nữa để cân nhắc cách chết thì những thông tin kiểu đó cũng không nên xuất hiện trên Internet mới phải. Tôi sẽ không kể ra đây làm thế nào để rạch cổ tay đúng cách hay giải thích nó cho bạn, bởi vì tôi không muốn tay mình nhuốm máu thêm nữa. Nhưng thất đấy - tai sao lai có người đi đăng những kiểu tư sát "đúng cách" trên mạng cơ chứ? Lẽ nào bọn họ muốn những kẻ buồn bã lập dị như tôi biến đi vĩnh viễn? Họ nghĩ rằng những người đó thì tự sát chết đi cho rồi? Làm sao mà biết được bạn có phải là một trong số những người chẳng mấy chốc sẽ rach cổ tay "đúng cách" bằng một cái dao lam? Mà có câu trả lời cho câu hỏi đó không? Tôi có tìm trên Google nhưng không có câu trả lời nào cu thể cả. Chỉ toàn là cách hoàn thành "nhiệm vụ" đó thôi. Không một lời giải thích nào thêm. Đáng chú ý là ở Hà Lan thì việc giúp người khác tự sát là hợp pháp. Theo trang web patientsrightscouncil.org/site/hollands- euthanasia-law/ thì ở Hà Lan "trẻ vị thành niên từ 16 đến 18 tuổi có thể yêu cầu 'quyền trợ tử hay hành động tự tử có sự trợ giúp". Cha mẹ hoặc người giám hộ "phải tham gia vào quá trình ra quyết định của trẻ" nhưng không nhất thiết phải đồng ý hay tán thành. [Chương II, điều 2, 3] Trẻ em từ 12 đến 16 tuổi có thể yêu cầu "quyền trợ tử" hay hành động tự tử có sự trợ giúp. Cha mẹ hoặc người giám hộ bắt buộc "phải đồng ý với việc kết thúc sự sống hay việc tự tử có trợ giúp này." [Chương II, điều 2, 4] Tôi cá là tôi có thể làm cho Linda ký vào giấy đồng ý cho tôi kết liễu mạng sống nếu mà chúng tôi sống ở Hà Lan. Tôi hơi ngạc nhiên là đến giờ bà già vẫn chưa đưa tôi đến đó.

Có ngày thì tôi cho lũ bạn trong lớp ném ông ấy xuống đất, đá ông ấy be bét máu, rồi từng đứa tiểu

tiện lên đầu ông ấy.

Rồi có khi ông ấy đau khổ vì yêu đơn phương và đêm nào cũng ôm gối ngồi trong tủ quần áo khóc thầm.

Cũng có những lúc ông ấy bị một tên tâm thần bạo dâm bắt cóc và trấn nước hàng đêm – như kiểu trong nhà tù Guantanamo – ban ngày không cho uống nước và bị bắt ngồi trong một căn phòng đầy đèn chớp tắt, bị bắt nghe nhạc giao hưởng Beethoven và bắt xem những hình ảnh man rợ chiếu trên màn hình lớn như kiểu cải tạo tù nhân trong phim *CLOCKWORK-ORANGE*ấy.

Tôi không nghĩ là ngoài tôi ra còn có người khác chú ý tới đôi tay phủ kín bưng của Herr Silverman, hoặc giả nếu có, thì cũng không thấy ai nói gì về chuyện này trong lớp vì tôi chẳng nghe lỏm được đứa nào kháo nhau chuyện này cả.

Tôi tự hỏi liệu tôi có phải đứa duy nhất chú ý tới, và nếu thế thì điều này có cho thấy tôi là một đứa như thế nào không?

Nó có làm cho tôi thành đứa lập dị?

(Hay là còn hơn thế nữa, vì tôi vốn cũng đã lập dị rồi?)

Hay tôi chỉ là một đứa hay để ý?

Nhiều lần tôi cũng đã tính hỏi Herr Silverman là tại sao thầy ấy không bao giờ xắn tay áo lên, mà không biết sao đó tôi lại không hỏi.

Có những ngày thầy khuyến khích tôi viết văn – có ngày thầy lại nói tôi là đứa "có tài" rồi mim cười thành ý, và tôi suýt hỏi về đôi tay kín bưng của thầy, vậy mà tôi đã không hỏi, và điều đó thật kỳ cục, thật là dở hơi tập bơi khi mà tôi mong muốn hỏi biết bao nhiều và biết đâu câu trả lời của thầy đã cứu được đời tôi rồi.

Như thể câu trả lời của thầy là vô cùng thiêng liêng hay kiểu như có tính quyết định thay đổi cuộc sống mà tôi phải để dành về sau mới xài – như một thứ thuốc kháng sinh hỗ trợ cảm xúc hay một cái xuồng cứu hộ chống trầm cảm vậy.

Đôi khi tôi thực sự tin thế. Nhưng sao lại thế nhỉ?

Chắc do não tôi chập mạch rồi.

Hay do tôi sợ lâu nay mình đã nghĩ sai về thầy ấy và tất cả chỉ là do đầu óc tưởng tượng ra – rằng thật ra chả có cái quái gì dưới hai ống tay áo cả, và chỉ là thầy thích mặc áo trùm kín tay mà thôi.

Kiểu như một tuyên ngôn thời trang ấy. Thầy ấy còn giống Linda9 hơn tôi.

Hết chuyện.

Tôi lo là Herr Silverman sẽ cười vào tôi khi tôi hỏi về đôi cánh tay lúc nào cũng phủ kín bưng của thầy ấy.

Thầy ấy sẽ làm tôi cảm thấy mình là thẳng ngu vì cứ tự hỏi rồi tự hy vọng bấy lâu.

Rằng thầy sẽ gọi tôi là đứa dở hơi tập bơi.

Hay là đứa biến thái khi cứ nghĩ về chuyện đó.

Hay thầy sẽ làm ra một bộ mặt xấu vô đối để tỏ cho tôi thấy rằng thầy và tôi không giống nhau chút xíu nào hết, chỉ là tôi tưởng bở mà thôi.

Nếu thế thì tôi đến chết mất.

Linda là mẹ tôi nhưng tôi cứ gọi thẳng là Linda để chọc bà ấy tức chơi. Bà ấy nói làm thế là tôi "từ mẹ", nhưng có mà bà ấy "từ con" trước khi tự dựng thuê một căn hộ chung cư ở Mahattan rồi bỏ mặc tôi tự lo liệu ở chốn South Jersey này suốt cả tuần, và càng ngày là cả cuối tuần nữa. Bà ấy nói cần ở New York để phát triển sự nghiệp thiết kế thời trang nhưng tôi thừa biết là bà ấy làm vậy chỉ để quấn lấy gã bạn trai người Pháp Jean- Luc và khỏi phải nhìn mặt thằng con ôn vật này. Bà ấy biến khỏi đời tôi ngay khi vụ lùm xùm giữa tôi với thằng Asher xảy ra, có lẽ là do nó làm bà căng thẳng quá không chịu nổi. Tôi cũng chẳng biết.

Điều đó sẽ vĩnh viễn hủy hoại tinh thần tôi. Thật đấy.

Và thế là tôi lại chuyển qua lo lắng rằng tôi không hỏi là do cái thói nhút nhát vô bờ bến của mình.

Và khi một mình ngồi đây tại bàn ăn sáng tự hỏi liệu Linda có nhớ được tầm quan trọng của hôm nay không, dù thâm tâm tôi thì đã biết là bà ấy chẳng gọi đâu. Thế là tôi xoay sang tự hỏi liệu viên sĩ quan phát

xít cầm khẩu P-38 của tôi thời chiến tranh thế giới thứ hai có từng mơ tưởng là khẩu súng lục của ông ta có một ngày lại trở thành tác phẩm nghệ thuật hiện đại ở bên kia Đại Tây Dương, nơi xứ New Jersey này, khoảng 70 năm sau đó, được lên đạn và sẵn sàng giết một thằng ôn con không khác gì phát xít ở trường tôi.

Cái người Đức sở hữu khẩu P-38 này – tên ông ta là gì?

Liệu ông ta có phải một trong những người Đức tốt tính mà Herr Silverman từng kể cho chúng tôi nghe? Những người không ghét bỏ chi người Do Thái, người đồng tính, người da đen hay bất kỳ ai hết mà chỉ là xui xẻo sinh ra ở Đức trong cái thời kỳ chết tiệt đó.

Liệu ông ta có giống tôi chút nào?

BÔN

Tôi để quả đầu vàng khè vừa dài vừa bẩn phủ mắt và trùm quá vai trông rất quái. Tôi nuôi quả đầu này cũng mất nhiều năm đấy, kể từ hồi chính quyền truy đuổi ba tôi khiến ông phải bán xới khỏi đất nước.

Bạn sẽ không tin điều này đâu, nhưng ba tôi từng là một ngôi sao xẹt nhạc rock hồi đầu thập niên 1990 đấy. Ông lấy nghệ danh Jack Walker, vốn ghép từ tên hai loại rượu mà ông khoái là Jack Daniels và Johnny Walker. Thông minh ghê! Bạn từng nghe tên ông ấy chưa? Chưa hả? Ngạc nhiên không! Có thể bạn nhớ tên ban nhạc "Trói anh nhẹ nhàng", thời xửa xưa đó từng được tạp chí Rolling Stones coi là "sự đáp trả của khu bờ đông đối với thể loại nhạc grunge." Đảm bảo là bạn đã nghe bài hát nổi tiếng Vatican *chết ngập* bởi vì người ta phát nó ra rả cả ngày trên kênh nhạc rock kinh điển của đài phát thanh. Ba tôi đi tour và chuyên trình diễn khai mào cho The Jesus Lizard, Pearl Jam, Nirvana và nhiều nhóm nhạc khác nữa. Sau đó ông bộc lộ hết sạch khả năng âm nhạc của mình trong một hợp đồng thu âm KHỦNG. Rồi ông bắt đầu là đệ tử lưu linh, cưới mẹ tôi và phát hành một album thứ hai toàn những bài vớ vẫn. Ông dấn sâu vào rượu chè bê tha (hay phải nói là nghiện thêm một món nữa bởi chẳng phải rượu cũng là một thứ gây nghiện đó sao). Ba tôi quá nhu nhược tới mức không thể chết vì dùng thuốc quá liều hay liều mạng tự sát như một ngôi sao nhạc rock thứ thiệt. Rồi khi tôi ra đời, ông chẳng thiết nhạc nhẽo gì nữa mà sống dựa vào những gì kiếm được nhờ vào một bài hát may mắn duy nhất và bán bộ sưu tập những món liên quan đến rock-n-roll trên trang eBay (bao gồm cả cây đàn ghi ta với chữ ký của Kurt Cobain bị ông đập vỡ và từng treo trên đầu giường của tôi). Và thế rồi ông trở thành chủ đề đàm tiếu của thiên ha về một ca sĩ nổi danh chỉ nhờ có mỗi một bài hát, giờ đã hết thời, người thì phát phì ra và da để đỏ lên như phát ban, khiến thiên hạ không còn nhận ra nổi nữa. Ba tôi ngừng nộp thuế, cáo buộc Linda ngoại tình, và biến mất nhiều ngày liền để bí mật chơi bạc thâu đệm suốt sáng ở khu Atlantic City. Vào giữa một đệm chết tiệt, ông lôi tôi dây và dúi vào tay thẳng con trai mới 15 tuổi đầu những kỷ vật từ thời Chiến tranh thế giới thứ hai mà ông nội để lại. Với hơi thở nồng nặc mùi hoa hồng lẫn mù tạt (như trong truyện của Kurt Vonnegut) khiến tôi suýt ngất xỉu, ông dăn tôi ráng ngoan ngoãn, chăm sóc cho Linda. Rồi sau đó người ta đồn đai rằng ông đã chuồn lên một cái tàu chở chuối chết tiệt nào đó để trốn vào một khu rừng rậm ở Venezuela ngay trước khi bị nhà chức trách tóm cổ. Và ông bặt vô âm tín từ đó. Bây giờ mỗi khi nghe bài Vatican chết ngập, tôi lại muốn đập phá một cái gì đó cho hả, và đó không phải chỉ bởi mỗi xu tiền bản quyền ca khúc đó rơi thẳng vào túi chính phủ chứ chẳng phải túi tôi. Linda thì tức tối vì bấy giờ bà ấy không những phải cáng đáng số tiền nợ nhà nước cùng tiền trả cho đám luật sư mà còn mất luôn cả căn nhà to vật vã và xe cộ. Nhưng có vẻ như bà cũng cảm thấy hài lòng vì đã thoát được "cục nợ" nào đó. Sau đó ông bà ngoại tôi mất, bà thừa kế toàn bộ tài sản để bắt đầu sự nghiệp thiết kế thời trang ở New York và chôn chân tôi tại cái xứ New Jersey này. Ba tôi, tên cúng cơm là Ralph Peacock, hẳn đã bắt Linda ký một hợp đồng tiền hôn nhân, cái này thì tôi chắc đầy, bởi vì chẳng ai chịu nổi mấy thứ điện điện khùng khủng kiểu ngôi sao nhạc rock hết thời đẩy được lâu. Nhưng trở trêu là thế này: rốt cuộc thì bà me tội không nhân được xu nào từ bản hợp đồng đó cả. Ông già tôi đều thật. Nhưng dù là một bà me tê hai, Linda vẫn khiến khối người trông mòn con mắt. Bà đẹp và bạn cứ tưởng tượng đẹp kiểu cựu người mẫu tuổi băm ấy.

Những lọn tóc dài của tôi làm Linda vô cùng ngứa mắt, nhất là khi bà lại làm trong ngành thời trang. Bà nói trông tôi giống như một "thằng rocker phá hoại và nghiện ngập". Hồi còn ở đây chăm lo cho tôi có lần Linda còn bắt tôi đi xét nghiệm coi có nghiện hay không bằng cách tiểu tiện vào một cái cốc và lần đó kết quả âm tính tức là tôi chẳng dính gì.

Không có quà tặng Linda lúc chia tay khiến tôi cảm thấy hơi hối lỗi... nên tôi đã vớ một cái kéo làm bếp, thứ mà chúng tôi vẫn thường dùng cắt đồ ăn, để cắt trụi tóc của mình.

Tôi phang trụi thui lủi đến tận da đầu sau một màn huơ tay múa kéo điên cuồng.

Rồi tôi vơ cả mớ tóc đó lại, quấn thành một trái bóng to rồi gói nó trong một tấm giấy hồng.

Tôi cứ cười mãi.

Tôi xẻo từ tấm giấy hồng đó ra một mảnh và viết vào đó.

Tặng Delilah, Của nàng đây.

Nàng đạt ước nguyện của mình rồi nhé. Chúc mừng!

Yêu nàng, Samson.

Tôi dán mảnh giấy vào món quà và trông nó thật quái đản, như thể tôi đang cố bọc lấy một nắm không khí vây.

Rồi tôi dán món quà vào tủ lạnh, nhìn thật nực cười.

Linda sau này thể nào cũng sẽ mở tủ lạnh tìm một chai Riesling mát lạnh để làm dịu thần kinh sau khi hay tin về đứa con trai Leonard Peacock giờ đang dạo chơi ở thế giới bên kia cùng Asher Beal.

Bà thế nào cũng tìm thấy món quà bọc giấy hồng.

Linda sẽ tự hỏi sao tôi lại ám chỉ đến câu chuyện tình Samson và Delilah khi đọc tấm giấy bởi vì đó là tựa đề của bài hát thứ hai ế chỏng ế chơ của ba tôi, nhưng bà sẽ hiểu ngay khi mở món quà.

Tôi tưởng tượng bà già tôi sẽ ôm lấy ngực, làm bộ nước mắt giàn giụa như thể là người bị hại và tỏ ra đau khổ lắm lắm.

Đôi bàn tay được gọt giữa chuyên nghiệp của gã người Pháp Jean-Luc sẽ có dịp tha hồ mà khua khoắng.

Nhưng chuyện mơn trớn ấy, hắn có được làm hay không nhỉ.

Không chừng chuyện tình của bọn họ sẽ thăng hoa khi không còn tôi ở đó làm cái neo tinh thần kéo Linda tội nghiệp về thực tại và trách nhiệm làm mẹ.

Không chừng khi tôi biến rồi, bà sẽ vui vẻ tung tăng tới Pháp như một quả bóng bay màu bạc sáng bóng trong sinh nhật một đứa con nít.

Thậm chí bà có thể giảm hẳn một size váy khi không có tôi quần quanh kích động chứng "cuồng ăn khi chán nản" vốn có của bà.

Có khi Linda sẽ không bao giờ quay về nhà nữa.

Có khi bà già tôi và Jean-Luc sẽ chuyển tới kinh đô thời trang của thế giới, thành phố ánh sáng, ô hô hô! và quấn lấy nhau mãi mãi như hai con thỏ.

Bà sẽ bán tống bán táng mọi thứ và những người chủ mới sẽ tìm thấy tóc tôi trong tủ lạnh và thốt lên: Cái quái quỷ gì thế này? Tóc tôi sẽ bay ngay vào thùng rác không nói nhiều.

Bị tống khứ. Bị quên lãng. Tóc ơi an nghỉ.

Hay biết đâu họ sẽ quyên tặng mớ bùi nhùi tóc của tôi cho một trong những nơi làm tóc giả để giúp lũ trẻ bị ung thư. Thế là búi tóc của tôi có được cơ hội tái sinh lần nữa với một con bé thơ ngây trọc đầu do hóa trị.

Tôi thích thế đấy. Thích thực đấy.

Tóc tôi xứng đáng được như vậy.

Nên tôi thật sự hy vọng vào cái viễn cảnh giúp lũ trẻ ung thư đó nếu mà Linda tới Pháp chứ không về nhà trước, hoặc thâm chí chính Linda sẽ đem tóc tôi đi quyên tăng.

Mọi việc đều có thể lắm chứ, tôi đoán vậy.

Tôi nhìn chằm chằm vào tấm gương trên bồn rửa.

Cái thẳng trọc lốc trong gương đang trố mắt nhìn tôi trông thật kỳ cục.

Hắn là một người lạ hoắc với những đám tóc nham nhở trên đầu.

Trông hắn gầy hơn.

Tôi có thể thấy gò má hắn nhô ra, nơi mà trước đây nó được rèm tóc bù xù che khuất.

Cái gã này trốn dưới tóc tôi bao lâu rồi?

Tôi không thích gã.

"Đêm nay tao sẽ khủ mày," tôi nói với tên trong gương và gã cười vào mũi tôi hết sức tinh quái.

"Quyết rồi đó nha!" Bất chợt có tiếng ai đó vọng về khiến tôi sởn cả da gà.

Đó không phải tiếng của tôi mà dường như giọng nói ấy phát ra từ chiếc gương.

Nên tôi thôi không nhìn vào gương nữa.

Nhưng để đề phòng, tôi lấy một cái cốc cà phê đập tan tành tấm gương vì không muốn cái thằng tôi

trong đó lảm nhảm điều gì nữa.

Vụn thủy tinh rơi loảng xoảng xuống bồn rửa và có hàng triệu thẳng tôi bé xíu ngước nhìn mình như thể cả một lũ nòng nọc đang vùng vẫy.